

A nagy fekete macska legendája

Lukanénye 1400 lakost számláló kis község az Ipoly völgyében, közel a magyarországi határhoz. Az első írásos feljegyzések a községről az 1130-as évekre tehető. 1243-ban IV. Béla a falut a Dobák családnak ajándékozta, de az 1337-es években a falu birtokosa és földesura már a Luka család volt.

Az én történetem azonban az 1800-as évekre nyúlik vissza, amikor még a faluban csupán 66 ház állt, 404 lakossal. A falut egyszerű, istenfélő, szokásaikat szigorúan betartó paraszti családok lakták. Fontos szerepet töltött be e kis közösség életében a mindennapi babona, a boszorkák létezése és bizony a mindenkit megfélemlítő átok is. E kis faluban akkoriban nem maradt semmi elrejtve, az emberek ismerték egymás féltett titkait. Így derült fény arra is, hogy teliholdkor a boszorkányok – a falu vénasszonyai – összegyűltek tanácskozni a falu közepén. Örömeiket, bánatukat, sérelmeiket egyaránt megbeszélték. Ezzel még nem is lett volna gond, csak hogy e találkozás után egészen hajnalig egy nagy fekete macska kóborgott a házak között.

Másnap, kora hajnalban, mindig akadt olyan ház, amelynek ajtaja előtt szalmaszálat, elszáradt faágat vagy ismeretlen tárgyat találtak az ott lakók. Idővel a falusiak megfigyelték, hogy amely háznál ez megtörtént, ott bizony balszerencse érte az ott lakókat. Volt, hogy a családtagok közül valaki lebetegedett. Volt, hogy véres tejet fejt reggel a gazdasszony, vagy elvitte a róka a baromfit, vagy a lovak megvadultak. Néha haláleseteket is a macska számlájára írtak. A falusi közösség meg volt győződve, hogy egy boszorka macska képében átkozza el a ház lakóit.

Voltak gazdák, akik teliholdkor virrasztottak, hogy el tudják kergetni vagy megölni a fekete macskát. Úgy gondolták, ha a macska elpusztul, az átok megszűnik. Egyszer egy fiatal családapa vasvillával meg is sértette a macska oldalát. A faluban az is szigorú szabály volt, hogy a csütörtöki napokon nem volt szabad boszorkákról beszélni, de még a boszorka szót sem volt szabad kiejteni. Idővel azonban a falubeliek kezdték sejteni, hogy melyik az a boszorka (vénasszony), aki megrontást visz a családokra. Sejtésüket még az is igazolta, hogy hosszú életet élt egészségben. Nem fogott rajta az idő foga. Hiába sejtették, bizonyítékkal nem tudott szolgálni senki. Egy teliholdas éjszakán azonban a kiszemelt vénasszony meghalt. Amikor falusi asszonyok fel akarták öltöztetni a halott testét ünneplő ruhába, akkor vették észre a vasvillával okozott sebet a holttest oldalán. Attól a naptól kezdve soha többé nem látták teliholdkor a nagy fekete macskát a falusiak.